

[Udenrigsministeren.]

Danmark ikke i en ny stor krig bliver besat af en fremmed magt. Vi kan derfor kun yde vor indsats og bringe de ofre, der er nødvendige, i den gode bevidsthed, at vor indsats er et led i et større hele, at andre vil kæmpe sammen med os, hvis vi bliver angrebet, i bevidstheden om, at sammenhold gør stærk, når hver efter evne bidrager til det fælles resultat.

Det er jo en betragtning, vi ikke anlægger alene. Vi har i de måneder, der er forløbet, fået adskillige beviser på, at vore forbundsfæller ser på samme måde på sagen. De anser Danmarks bestræbelser for at være af betydning for løsningen af den fælles opgave, og de føler sig forpligtet overfor os, når vi gør vor indsats, og — hvad der er af betydning for os — de har ikke til hensigt at lade os i stikken, men vil sætte deres kræfter ind på, at Danmark kan blive forskånet for en ny besættelse. De har givet udtryk herfor ved de besøg, som de øverste militære ledere har aflagt os for at knytte forbindelse med de danske autoriteter og for at sætte sig ind i vore forhold, besøg, som naturligvis i den kommende tid vil blive gentaget, så at en levende og stadig kontakt kan blive opretholdt.

Den øverstkommanderende for den fælles forsvarsstyrke i Europa, general Eisenhower, kom allerede i januar på sit første besøg og har siden været her endnu en gang for at møde ledende danske regeringsmedlemmer og militære personer og få lejlighed til ved selysyn at inspicere de danske militære styrker. General Eisenhower har iøvrigt den 2. april overtaget sin kommando som den øverste chef for den fælleseuropæiske styrke. For hver dag, der går, har vi grund til at tro, at denne styrke vil blive stadig stærkere og stadig i højere grad i stand til at løse sin opgave, hvis krigen skulle komme. Jeg vil tilføje, at det er vor overbevisning, at i samme takt, styrken vinder i effektivitet, øges vort håb om, at Atlantmagternes samarbejde i fredens interesse vil kunne forhindre, at krigen nogen- sinde kommer.

General Eisenhowers næstkommanderende, feltmarskal Montgomery, besøgte Danmark i april måned. Ved denne lejlighed fremsatte feltmarskallen en udtalelse, som alle ærede medlemmer i dette ting sikkert kender, en udtalelse, i hvilken han klart og tydeligt gav udtryk for, at det var general Eisenhowers og den øverste militære ledelses opfattelse, at Danmark skulle have hjælp, hvis vi blev angrebet,

at det var deres faste vilje, at Danmark ikke skulle gå under. Danmark havde, sagde han, en udsat stilling, men det er ganske givet, at hjælp skal ydes med det samme. Dette svar, som feltmarskal Montgomery her gav efter en forespørgsel fra min side, viser jo ganske klart, hvorledes opfattelsen er. Men lad mig tilføje, at sammen med vore allierede under Atlantpagten arbejder vi jo for, at det skal blive overflødigt påny at befri Danmark fra en fremmed magt.

Man er gået videre ad den linie, der blev indledet i Bruxelles. I øjeblikket er vi i færd med at opbygge den kommandoorganisation, der efter fælles aftale mellem de deltagende lande skal samle forsvaret af Danmark og Norge under en fælles nordisk kommando, hvis chef er blevet den britiske admiral Sir Patrick Brind. Også admiral Brind har været her i Danmark og ført forhandlinger, og vi venter i den nærmeste fremtid et nyt besøg af ham. Forholdet er det, at admiral Brind vil have to hovedkvarterer, det største i Oslo, men også et hovedkvarter her i København. Dannelsen af denne kommandoorganisation vil yderligere bestyrke troen på, at det forsvar, som her opbygges, vil blive sat i stand til at løse de opgaver, der vil blive pålagt det.

Men i hele Atlantpagtorganisationen har også Grønland den største betydning. Man har i Atlantpagtorganisationen tilrettelagt arbejdet med, hvorledes de forskellige forsvarsbestræbelser skal koordineres, og man har fælles planlægningsgrupper, der træffer beslutning om, hvad man mener det er nødvendigt at foretage i de forskellige områder og regioner indenfor pagtområdet. I overensstemmelse med den af traktatororganisationen vedtagne fremgangsmåde anmodede den pågældende regionale planlægningsgruppe for Nordatlanten herefter Danmark og De Forenede Stater som de Atlantmagter, der ifølge planerne skal yde de største bidrag til de kollektive forsvarsbestræbelser i Grønland, om at indlede forhandlinger om afsluttelse af en overenskomst vedrørende de forsvarsforanstaltninger, som forsvarsplanerne nødvendiggør der.

Forhandlingerne om en sådan overenskomst begyndte i København den 27. marts i år, og den 27. april kunne den henværende amerikanske ambassadør og jeg underskrive den overenskomst, hvorom de to landes delegationer var blevet enige, og som blev indgået under forbehold af rigsdagens godkendelse.

Det fremgår af overenskomstens tekst, der jo er vedføjet som bilag til det forelagte